

У Новоме Саду 30. новембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рублици се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

Мајка и син. ○

- С. Нано, Нано, Нано!
- М. Шта је, шта је, рано?
- С. Књажевати није лако, —
Ја би мало плако.
- М. А што си се пентр'о, кад ти је сад жао?
- С. Та ти си ми рекла да ме народ звао.
Непогрешни папа благослов ми дао.
- М. Па сад шта ти могу!
Дурај; где, си ту си.
- С. Нано, дођи амо,
Дођи пак ме пуси.
- М. Хтео би ваљда сисат' —
— Материна маза.
Да те дојим с нова,
То није за књаза.
- С. Шта није за књаза!?
То је само фраза.
- М. А ти лези спати.
Бог ће добра дати.
- С. Ал не могу, мати.
Двор ми је пун хуља.
- М. Ти би ваљда хтео
Да те мајка љуља.
Е онда ме зови
У свој дворац нови;
(Да не каже каква тица,
Да сам наметница).
- С. Оди, оди, Нано!
Камо твоја рука?
Бојим се авети;
Бојим се баука.
- М. (За себе) То сам ја и хтела,
Да ме зове, моли.
Та шепртља ј' био
Увек, и у школи.

Што не може бена,
— Шат узмогне жена.

И мајка се диже.
И до синак стиже
Рукаве засука —
Нек је већа брука.
Трза, дрма, стеже,
Ломи и натеже.
Оптужује, суди —
Све по женској ћуди.
— Она сада влада,
Ал уједно љуља
Свога књешка млада.
У заблуду уљуљује сина
Мајка Клементина.

Да га мајка љуља
Не би било требе. —
Та његов се прест'о
Љуља сам од себе.

Ал добро је челу
Имат' мајку близу;
Особито кад га
Разне буве гризу
Попреко — и уздуж
Јего благоносја . . .
А кум из Берлина
Вели: „Одрекох сја.“

Упражненија.

„Не сложи, боже каурина!“ тако су се негда молили Турци у Србији. А бог је свачи, па је попуштао и жељи турској, ал је допринео и друго не-

што, допривео је и Србима, кад год су хтели што лепо и велико да изведу, да се најпре сложе. Кад су се Турци расрдили на ту слогу, па дурећи се и чешући се по леђи напустили најпре варош, паланке и села а за тим и градове српске, онда нису имали каде, да са собом понесу и стару молитву своју: „Не сложи, боже каурина!“ Већ су је оставили за семе (и за сеј мене), шат је ко кадгод вађе, прихвати, однегује, дигне и с њоме мало прозанати. — Занат је златан, — а цепови су онде најдубљи, где су душе и срца најплића. И тако нагазише на ону стару турску молитву неки јагери (Vide ловци). Та је ствар већ била замрзвута, али они дотле хукаше: ала ху! ала ху! све док се тај замрзута није откравио, и тако засмрдио, како је ренегата таман повољно. То им је било згодно мастило којим зажелише писати, — само им је још фалило перо. И они повикаше: перо! перо! — И глас им није морао далеко лутати. Перо (Тодоровић) јави се и рече: „ет јад ево паЗ“ — (а то кад се натрашке (т. ј. рачки = „напредњачки“ чита, значи: „Заповедајте!“) — — — И сада ствар стоји овако: Сложили се Људи у лепој жељи, Како да излече што је осакаћено — (људи и како, то значи Либерали и Радикали — а то ће рећи: цела Србија). Али пошто се из те слоге могу излећи Ка-вури, то их Пера, (по туђем напутку) сматра већ за кауре, и (какав поп, таква и молитва) он сад галванизира стару турску молитву: „Не сложи, боже кауре!“

Ако коме овде моје речи нису довољно јасне, тај нека чита Периног „Радикала“. (Не може се наћи у српским читаоницама; ал се може наћи у барама, глибовима и калима — ради којих се и пише.)

Збиља! А знате ли за што Пера дели радикале на „чисте“ и „нечисте“? Прво за то, што би волео кад би их могао разделити; а друго за то,

ПОДЛИСТАК.

Једна година из мог ђаковања.

Од Пошунгуца

плачевно свитије које на велико чудо мајстор сепикино још није ушло у историју.

(Баш да се не кајем што сам га написао.)

(Наставак.)

Уживао је у томе да буде „флегматичан“ као Енглец, а томе се није чудити, јер деда му и јесте отуд некуд где су људи флегме — мислим из „Буковца“ и кад коме не би могао речима да докаже да је он заиста флегма, он онда употреби: schlagende Beweise т. ј. песницу.

Био је „високог“ рода т. ј. и отац и мати су му били високи. Волео је да носи француску браду (само је није имао), и да прави вицеове (а и како би иначе остао жив?) Из дугог времена обично је писао „изворне“ песме, а то сведочи 1 стих који боже прости овако изгледа:

и опет ћу те љубити знај!

па је л' то од мене лепо — ај?

Волео је он и „тужне“ песме да пише, и ту је тек било пуно прозе — хтедох рећи пуно грое и као таки

што би му мило било да има у друштву још неколико чистих, (тако као што је чист он), па да с њима подели прљавштину своју, да мање падне на једнога.

Али, хвала богу, радикали боље схватају свој задатак. У Србији данас не развијају се партајске заставе, већ се сви хватају око заставе патриотичне слоге. Ту заставу ваља им забести у здраво земљиште. А то земљиште ваља очистити од корова.

После неколико година, ако буде потребе, нек се и размакну стазе, које једној мети воде. То онда веће бити од штете. Али чврсто земљиште за ту слободу треба сада створити. А за то се ишту жртве и од либерала и радикала. Ови су то схватили, па им жртве нису тешке.

А од оне прегрши кукавица не иште се ништа; јер нису никад ником ништа поштено ни дали.

А да не буду ни они б'з утехе у овим новим, здравим и природним приликама, за то им се даје тестир, да се смеду хватати Виделовци за Перу, а Пера за Виделовце.

Нико им не брани да се томе радују. А нико ни „Стармалом“ да се тој радости (кроз плот) смеје.

Писмо и одговор.

Митрополит Михајило Јовану Ристићу.

Даклем тако! Мене у пензију! Хвала на ненадноме колачу!

Јован Ристић митрополиту Михајилу.

Стрпите се, високопреосвећени! ко је у пензији, о томе се води рачун. Био сам и ја у пензији, — па кад ме загребаше ипак ме нађоше. *)

Ст.

*) То је све лепо и красно. Али високопреосв. г. Михајилу кадга не треба тако хитно митрополија, као што треба митрополији умна, свесна и достојна глава.

песник разуме се да је имао високо чело, (т. ј. био је мало ћелав), и носио цвикер.

Песме су његове, као што већ и из оног стиха можете видети, још вежније него прашак на крили шареног лептира, и ко разуме тајне разговоре јутарње росице са малим цветићима кад их прва румен сунчева поздравља, тај ће разумети и песме његове, и наћи ће утехе у њима, И он се дакле у речи песништва — заглибио а ја сам се већ побојао био да ће написати какву бесмртницу оду вечерњој румени (у децембру) коју ће не само ђаци, него и творци по виноградима декламовати.

Имао је он и своје „шаљиве“ белешке, које сам ја једаред (боже хоћеш ли ми моћи опростити?) прочитао; и на моје велико чудо наишао на — један виц! И да је био изврстан певач, о томе држим да би било са свим излишно и да говорим, јер бачвани су сви певачи (па још кад су из Голубинаца!) Особито је добро знао песму:

„Звони подне а ја дремам.

јер за ручак ништа немам....“

и шта више певао ју је много пута, а, бога ми, често смо и нас оба двојица секундирали. Уживао је у женским друштвима, шта више може се рећи да се бројао међу прве друштвене животиње.

Ја пак, тако звани Павел, био сам као и сваки дру-

Ђира. Од глагола: „заманути,* како би гласила именица.

Спира. Не знам како би гласила та именица у свакоме случају. Али н. пр. кад би Бисмарк замануо на Русију, онда би —

Ђира. Добро је, — сад већ знам и ја. У томе случају од

глагола заманути гласила би именица: заман.

Ђира. Је ли истина, што је „Вражје Доба“ негде прочепркало и у подлиску свога овогод. 113-броја штампало?

Спира. А шта је то?

Ђира. Да је Тургењев о рускоме народу рекао: „То је — роб, који никад ништа није створио, а неће ни створити, који је историјом осуђен, да вечито мили позад западне Европе.“

Спира. Даклем то је прокљувало „Вражје Доба!“ Па лепо, лепо. Бојим се само, да због тога подлистка не добије укор из Пеште; или да му не одузму субвенцију, или да не падне у немилост.

Ђира. Не бој се!

П у с л и ц е.

*. Ми Срби добри смо патриоте. То смо показали у много прилика. Али ипак се смешкамо, кад „Пестер Лојд“ мало ушепртљи од стра.

ги Павел, који има 18 година, један покварен зуб, више дуга него што вредим, револуцију у трбуву, младеж на (левом) лакту и који се држи онога, да сваки човек само за то има два увета, да што на једно чује, да то на друго може пустити.

Сва тројица смо били „до сто ђавола“ вредни, „наопако“ смо добро живели, а „до зла бога“ пуни новаца.

Венијамин од 20-ог није никад ручао, већ само фруштуковао и вечерао, а ја и Кузман смо опет само ручавали, а за вечеру би обично погревали оно што (од 20-ог почевши) од венијаминовог ручка остане.

Календара другог нисмо никаквог имали осим жуљева на венијаминовој нози, па за то није ни чудо што нисмо знали — кад је чему време.

* * *

Одмах у почетку опазим ја да моја 2 садруга обилазе нешто много око једног прозора и то сваки за себе. Ја онда, овако радознао, разуме се завирим и ја мало подуже у тај пенџер, јер сам држао да ће ту за цело бити ил' какве дивне шунке, ил' бар особити судуци, ал сам се зло преварио, јер место таке деликатесе, какву сам ја себи у свом гладном срцу замишљао, спазим неко — женско створење, и онда ми је било све јасно.

Од тога прошло је било једно две недеље. Ја сам

∇ ∇. У нас се највише троши на то, да се оружа маџаризација. У крвнично доба, тај ће јунак канда бити први, који ће покуњити нос, да пусти напред боље и сигурније јунаке.

∞. Ако је коме до шале, не мора се трудити сам; ја ћу му помоћи. Нови председник франц. републике, он је Терзта. (А знате ли за што? — Јер има три зета).

§. Мир има једну злу страну, — што није никад сигуран од рата. А рат има ту добру страну, што иза њега мора доћи мир.

□. Кад је српски министар Вујић замислио порез на нежење, „Видело“ га исмејало, — јер је и сам вежењен. И Тиса је дуванџија, па је ипак подигао порез на дуван, — а не сећамо се да га је „Видело“ исмејало.

○ ○. Но да богме, „Видело“ мисли да у Србији не може бити министра, који се не стара пре свега за свој џеп.

∞. Даклем Станојевић није потврђен за председника Матице Српске. Ако су у Пешти научили да нам не потврде ни једног председника, онда ће још наслутити онај браца, који рече да је „у Матици Анархија“, — само што та анархија не би дошла од доле, већ од горе.

♣. Која ли ће, боже, бити та лија, што се скрива у речи алијансија?

седео сам код куће и измишљао како бих се ноћас мало провеселио, кад немам ни по нове; могао би ме не изчакшира, него из коже истрести па не би ни пикула испала, а стомак празан, боже мој, да скочи од куд бува у њега три пут би врат поломила; ал' ето ти Кузмана, па још е врата: „Павеле, ти би ми могао помоћи!“

Е сад да му запушим уста сним дивитом, не би било у реду, поред свега тога што ме исмева, — тако сам ја премишљао онако гладан у својој глави. За то га само презрително погледим, и окренем се тужно слици св. Лазара (јер њега смо узели себи за патрона) те завاپим: О прекрасни Лазаре, помози ми бар ти. та ти тек валда знаш шта је то кад је ко гладан па га исмевају!

Он да богме није знао шта је у мојој глави, те за то настави: „Ја сам се заљубио . . . па . . . онај . . .“

А, тако ми кажи! Па и ту ти још ја не могу помоћи, него кажи ти то Венијамину, он ће те већ упутити шта ћеш и како; а овамо сам знао да је и њега иста дјевица очарала, па сам једва чекао ту занимљиву сцену.

Једном седимо ја и Венијамин. Ја читам, а он штудира. На лицу му се види да бистри важне појмове, ал' ето ти Кузмана. Чим је почео да разговара, одмах сам видео на што навија, за то сам се као бајате још дубље заљубио у читање.

џ. „Видело“ у својим подлисцима све пише о неким утварама, фантомима, привиђењима и т. д. Али ко се чега највише боји, неће се убојати.

Ж. Најлепша је новост ово, да породица „великог православног Србина Ђурковића“ већ почиње прелазити на православну веру. Сад бар знамо од кога је датума и његово православије.

Није хрвач.

Један жандар велики великохрват запитаће у Босни неког простог препростог Србина: „Је л' де, пријане, да си и ти Хрват?“ На што му овај брзо одговори: „Нијесам, господине, хрвач, — него ти си ваљда што чуо о мојем брату, тај је на гласу хрвач; нема тога у нашем селу, кога он неби оборио.“

Варјача.

На шта сам ја опет нагазио.

Пошљем ономад моју слушкињу, да ми купи сира. Она ми донесе. А сир је био замотан у неке новине српски штампане. Нисам ни гледао какве су новине, али опазивши у њима два стиха, прочитам их. Та два стиха гласе овако:

„Своје не дам, нећу туђе
Ох имали среће уђе.“

Окренем да видим какве су то новине. Кад оно, да опрости ваше лице: „Наше Доба“ број 113.

Ево вам, г. уредниче, да знате какву појезију воли „Наше Доба“, Ако хоћете, можете то и штампати, да и други дознају.

„Шта радиш, Венијамине?“ — запитаће га Кузман. „Ето чачкам зубе на ређам у хватове“, — био је кратак одговор.

„Та оно и то је племенитија забава него крстити јариће; али зар ти немаш другог посла?“

„Немам него чуј па се „вознеси“! Сад баш читам у овој књизи о женскињама, па чуј шта каже: Да није Ева „речита“ била, не би они Адама баш због једне срчике из раја изтумбали. Је ли да тај нема у себи естетическаго чувствителитија? Па онда шта још каже: Боље је, вели, и самог ђавола за непријатеља имати него злу жену; ђаво те бар мучи сам, а жен. и њега зове у помоћ. (ал' није имао петље да се подпише).

„Мани се сад тога; имам нешто важно да ти кажем“.

„Важно?! — Аха онда знам шта је. Видео нас је валда који од г. професора, кад смо ноћас кући ишли, па кад си ти сам себи, устајући из блата, шапутао: Кузмане, Кузмане, два пут сам те за свог века вукао из блата, ал' ако се још једаред у њему нађеш, нећу те извлачити па да си ми рођени брат! — И сад нас валда (што 'нај каз'о) зову на „решпект“.“

„Та већ теби је увек до комендије; луд сам био...“

„Даклем био си луд; па добро. Ал' онда ми бар не мој (што кажу Швабе) „извијати баке“, него кажи шта

Чекајте, чекајте. Нагазио сам ја још на два стиха у том истом броју истог листа. Ево вам и та два стиха приде. А гласе овако:

„Тако није Србин,
Тог ће земља клетити“

Богме је та наша земља врло нетолерантна, кад хоће да прокуне баш сваког, ко није Србин (такав, као н. пр. уредник „Н. Доба“).

Мајстор Лазар.

„Сервус!“

Отишао Дашко у варош да купи лека за болесну жену. Кад пође напоље из апотеке, он рече: збогом! а апотекар њему: *Сервус!* — Дашко је вртио главом и на улици упита неког знанца шта је то: сервус. Овај, враголан, рече му, да је то здраво гадна реч. Сад се Дашко враги на траг, отвори врата од апотеке и са прага почне апотекару враћати зајам овако: „Сервус ја и теби, и твоје баби, и твојој нани, — знаш“ — то рече, залупи врата и оде.

Младмали.

Н у т о!

Зашт' не иде у цркву?

Питасмо грк-Васу

Поред чаше пиве.

„Не смем. Може нестати

Путир или кандило —

Па да ме окриве.“

То је стари Васа

Рекао, у шали

Али, н у т о, ми се

Нисмо насмејали.

Андро.

хоћеш и то гледај да буде укратко па без смисла, као обично.“

„Ја до душе, нисам био у таким приликама, ал' знам (из искуства) да се о таким стварима обично са страхопочитанијем и онако из далека почиње; но овог је Венијамин с очију збунио, за то је он сиромаш одмах и прешао на ствар.“

„Познајеш ли ти ону госпођицу што је код мајстор Сенике у квартиру?“

Зашто се сад Венијамин био убезекнуо, и за што му је било то неправо — не знам, ал' само толико знам, да му је било неправо; и сад је настала била једна подужа пауза. Он се у први мах, није овамо ни онамо, него баш збунио, но брзо се поврати у оно његово старо, злобно смешење, те поче: „Е, где ти тебе! — Знам, како је не бих знао. Баш пре неки дан идем ја онуда па, ко човек, од комендије намигнем на то твоје сунце (због кога сам се ја онда ваљано ознојио, па мал' и лишајеве нисам по леђи добио,) ал' онако фино — пикант, ал' она ти једва дочекала, па на мене са свим ординарно, с оба два ока. Ја онда као паметан човек, побојав се за своју грбачу, знајући да оне калфе Венцл, Францл и т. д. где је она у квартиру, не спадају у етикетне и милостивне људе; а спазивши једног, који је провиривао кроз сеплов

Даклем Анђелић има урлауб до 1. Маја.

Сад је питање шта би било по српски народ корисније,
да се Анђелићу ократе рукави, —

или:

Да му се продужи урлауб (док га Срби сами не по-
зову натраг.

Разликујмо добро.

„Нећу — јер не могу:“

То већ разумемо.

„Не могу — јер нећу:“

Томе се смејемо.

А.

Црн му је.

У ово јесење време паор обично исплаћује своје ду-
гове (т. ј. ако може). Тако оде у Бечкереку неки паор (зову
га кермеш) да потражи господара, од кога је пролетос узај-
мио 10 банака. Дође близу познатог дућана, а господар
баш стојао пред вратима. Дужник га није познавао, па ће
запитати: „Хеј, господару, ди је онај што нам је пролетос
давао у зајам?“

„Па ево ја сам.“

„Аја!“ Ниси ти. Онај је господар био плав, — а ти
си ми црн.“

Но ипак се приволео кермеш да плати.

(Можда му је сада црн био за то што му плаћа. А
кад је узајмио био му је бео)

Младмали.

Та на што . . .

Та на што смо занели се
За мислима идеалним;

плот, како ме чрез ове сцене пресече оним медведским
очима, и чувши неке милозвучне тонове, који су ме одмах
у „возбужденије“ довели, на подобије оних речи (једног
ђакона): „Ако те зграбим за то парче чакшира . . . и т. д.“
а одмах за тим: „дад Вранцл ту држаљицу!“ Ја пак има-
јући прутућу с којом ни комарцу не би сва ребра наједаред
поломити могао, шта сам к знао друго, него — нокат.“

Сад ишчезоше венијаминове речи, јер је био од ве-
ликог уплива на њих Кузманов гвоздензуб поглед, и он
нађе за паметно да се изгуби.

Да се сада породила злоба, пакост и ненавист јед-
нога спроћу другог, то је тек сасвим природно, логично
јасно и разветно, за то бар да вас упознам с том лепотицом.

По форми је била штрикнадла, по карактеру заврну-
та прдаљка, а по занимању кокета. „Особити“ пак зна-
ци су јој били: увек се клибила; младеж јој сваки час на
другом месту; из скромности није носила сахат, ал' је за
то носила лавац; није ударала у клавир или гитар, ал' је
за то често ударала — на бели лукац

Замислите, дакле, себи једно, као што они кажу,
„херциг“ лепо (међу тим и ако не баш лепо, а оно бар
гараво) створење. Танко па високо као младица шибљика
(од 26 година). Струк има мислиш прстом би је пребио
— Сама природа се надшалила кад ју је створила, рекао

Та на што вам тежња ташта
За узором, дичним, славним,

Када нам је друкчи рад —
Не чудил' вас тај несклад?

Та на што се сиромашку
За татора намећемо;

Та на што се са поделом
Неког рада размећемо,

Када нам је друкчи рад —
Не чудил' вас тај несклад?

Та на што се са слободом
Тако холо поносимо;

На што правду и једнакост
Па и братство узносимо,

Када нам је друкчи рад —
Не чудил' вас тај несклад?

Прођимо се тога посла,
Што нас у лаж тако тера,
Празне речи и претворство
Нек замену једном дела.

Тек буде л' нам такав рад
Створићемо диван склад.

— кри. —

Не прима се рачун.

Кад је пре неколико година долазио романски вла-
дика у Ечку, припреме Романи леп ручак да свога архи-
пастира почасте. Кад је после одбор давао рачун, а у ра-
чуну међу осталим било је и „7 кила масти“, општина
одбије рачун, велећи „владика није могао појести 7 кила
масти.“

(Не знам у Бечкереку колико се потрошило масти,
кад је ове године долазио српски владика, да поздрави
Србе — Мађарски).

Младмали.

је Кузман (па је ипак остао жив!) Па што уме да коке-
тира! Та није него преврће очи као коза на грмљавину.
Мало је била заматорјевша в днеш мнозех, или да се пи-
кантније изразим прешла је била оне године у којима се
скакуће за лептирима, али то најпосле не спада на ствар,
премда је један „безпосличар“ и то узео на ум.

Много је полагала на рожданике, вечите календаре,
сановнике и т. д. ал' (као паметна жена) у врадбине
није веровала. Имала је гласић ка славуј (мал' не рекох
из баште.) Иначе осим 26 година и пет хиљада готових
— речи, није више ништ имала. Е сад још кад додам да
се звала Пулхерија Кришкић, држим да ће вам са свим
појмљиво бити што се Залогаревић па и Дроњак у њу
заљубили; у осталом „de gustibus non est disputandum“
— каже једно врло важно правило (у ботаници).

* * *

Једног лепог дана била је на пољу у шуми Пулхе-
рија (пored које је била и нека забава.) Било вам је тамо
персона разнаго вида и состојанија.

Еле оправисмо се и нас тројица, и то како ћемо да
би што званичније изгледали него на коли (која ће „ра-
зуме се“ бог платити.) Ја и Венијамин обучемо се или
боље рећи останемо у старом оделу, и то које за то, што

Дебљи крај. ○

„Имам жену
Добру и ваљану,
јер кад стане, да зипара,
Ту јој нема пара.“
Тако ми је говорио
Пера из Стапара.
„Ја јој рекнем: ђути,
А она се још већма наљути.
Ја почнем, да кашљем,
Али и то не помаже,
Моја жена све то гора,
од горонади не зна, шта да каже.
И још никад не би било краја,
да не окренем дебљи крај ја.
И кад тод се дуго свадим
увек тако радим.
Тако истрајем,
Па се не кајем.

Жеравица.

Мајсторија

Није лепо, — хе, ал шта ђу кал је тако било. Ја и не памтим, кад је оно била гладна година, подигла се једна чета гладне раје у швапско село — да краду. Натерала их нужда и невоља. У швапским селима обично су црквена звона намештена на улици пред црквом. Ови унцвутаровићи дођу и привезу комад мрцине за паламар па се уклоне. Дођу пси па почну месо дрпати; а звона дабогме, завоне као на ларму. Све Швабе потрчаше из кућа да виде где гори, — а хуљови употребе одсуствије њихово те понесу кући неколико пилића, пурана и прасица.

Младмали.

нисмо другог имали, а које опет за то што смо се бојали кише; а Кузман обуче чакшире и прслук беле а капут црн.

Седнемо на кола. Кузман тера коња све звони калдрма. И — ево нас, већ смо и ми ту! Пулхерија је радосно махала лепезом (и грискала нокте), ал' у тај мах спаде Венијамину шешир. Он сиђе доле да га дохвати, ал' Кузман да направи виц не хтеде да га чека, већ заборавив да обуче ципелу коју је путем скинуо био, ошине коња и баш да покаже свој кочијашки дар како ће око једне брље вешто да обиђе, ал' точак спаде, и ја се први нађем на земљи, јер је с моје стране точак спао, рукама сам дохватио био брљу и тако како ми је било лице, не морам описивати; ал' Кузману се догоди већи малер. Он је седео био с друге стране, за то прелети преко мене, преврнуо се на леђа, па у сред брље. Испрска све оне који су близу били а сирота Пулхерија да се није склонила добила би ону изувену ципелу у по звезде, а овако ју је добио један дебељко за врат, и сиромаш мал није изгубио равнотежу.

О, да сте видели тужног лица и грозног погледа Кузмановог! Трогательно се подигао, горко је уздахнуо, кисело је развукао усне па болно гледао како цури с њега. Био је тако блатњав да, кад би га плевом помешао могао би таване њиме лепити. Дубок уздах извуче му се из гру-

Нешто о правди и о неправди.

Правду ваља бранит'
Здруженим силама.
Неправда ће овда
Угинут' и сама.

А.

Лек против штучања.

Мала Јулка добила штучање. Теткица јој њена даје шећера и мушкациона, да штучање престане, и ово се догоди. Сутра дан добије Јулкица опет штучање, тетица јој опет даде шећера, но штучање никако да престане. На то ће рећи Тетици мала Јулка кроз плач: „Та дај ми и „микациона“ па ће онда престати!“

Јовилим.

Има нас . . .

Има нас брзи,
Има нас спори.
Има нас бољи,
Има нас гори.

Има нас уди,
Има нас уђи.
Има нас своји,
Има нас туђи.

Има нас лаки,
Има нас троми.
На десет ходни,
Хиљаде роми.

Има нас чисти,
Има нас гадни.

ди, као кад се небо наоб'ачи тако, да сам га већ и ја почео жалити. А како и неби уздахнуо, једном човеку изгорела кућа па је уздисао, а не ће он сад!

„О, св. Архангеле, хоћеш ли смети рећи пред лицем божијим и страшним судом да си имао своје надамном попеченије?“ Толико је само могао да рекне, и кад је то казао „тужно“ погледа на Пулхерију (ах!) а изгледао је као покисле виле.

Међу тим је настало громко клибљење ишарано Венијаминим (магарећим) кашљем и вицевама тако, да се и сам Кузман морао смејати кад га је спазио, јер он је својим слатким смешењем све до једног надурликао, лего у траву, ухватио се за трбух, воздиго ноге и свој неотесани гласић, па вапије на сво грло.

Ја убришем лице и кад је смејателност прешла, наговорим Венијамина да седне на кола па да донесе Кузману друге хаљине, што је он и учинио као поштен човек.

Е, кад се Кузман дочепао других хаљина па се ухватио у коло, та није да га заплеће, није да се размеће, није да га уме, него баш разуме — ствар.

Кад се и мени гледајући га почео да заврће мозак, онда сам видео да је његов одавно заврнут.

(Наставиће се.)

На десет товни
Хиљаде гладни.

Има нас тврди,
Има нас меки;
На десет благи,
Стотине преки.

Има нас голи,
Има нас оли.
Има нас стручни,
Има нас жучни.

Има нас врели,
Ладни и млаки.
Имаш нас, мајко,
Баш свакојаки.

У шаци људи
Рода нејака
Одviše ј' много
Разновршњака.

Алексије человјек божи.

Из Циганског живота.

1.

Јел' Циго? Дед' погоди!
На једном дулу било је 20 чворака. Ловац пукне и
убије 5 колко је остало?

Цига: Па ни један.

„А како то?”

Цига: Па одлетели су.

2.

Хајде ми Циго што год слажи, ал' онако по циган-
ски, на фришку руку, па ћу ти дати један цванциг.

Цига: Та казао си молим, да ћеш дати два.

3.

Капетан: Хајде Циго! није вајде. Мораш по пресуди
издржати одређени ти 25 батина и то, онако врући по
шајкашки!

Цига: Ух! молим господине! та како ћу? кад ја то
нисам никад чинио ни научио. Та неznam ни како ћу лећи.

Капетан: „Та лези ма како. Цига се брзо завуче
и леже под „дереш“, па онако бајаги ј' цајући по циган-
ски рече: „сад удри капетану!”

Напабирчио

Љ. К.

Некад и сад. 0

Паја каже:
да је своју Милу
пре венчања,
хтео баш на силу
појести од жеље;

А сада му
не престано жао
што то није
удесити знао!! — —

Дој туге веље!!

Др. Казбулбуц.

Ко ће онда пре?

У неком месту стане грдити местни старешина мест-
ног свињара, што и он не тера тако рано (као и говедар),
свиње на поље, да се боље напасу. Свињар, који је био
мало гу; ав, а одviše обешешаковић одговори: „Е, видићете
ко ће до вече раније доћи!”

Јовилим.

Добар апетит!

Госп. Да платим! Имао сам два ровита јајета, рос-
братн са салатом, четврт патке, савијаче, и 4 кригл пива.
Пре свега молим Вас колико је сати?

Келнер. Четврт на ј-дан.

Госп. Молим Вас само брзо рачунајте, жена ће ме
чекати на ручак а и сам не волим, да хладно једем.

ИМ.

Срећа и несрећа! 0

Незадовољан бити,
кад несрећа дође,
то већ уме свако!
Али задовољан,
кад нам срећа пође
није боме лако!

По нем.

Др. Казбулбуц.

Т а к о ј е.

Кад је већ газда Тадији (рецимо из Ботоша) додијала
дуга болест, једва се накани те оде у главну варош да га
професор лечи. Једна сретна операција а газда Тадија је
био потпуно здрав. То му је било врло мило; мање му је
мило било, што је професору за операцију требало пла-
тити достојну награду. То му је било тешко, ма да је био
добар газда. Но ипак је платио колко је требало; ал је
више пута кроз зубе рекао: „За те новце могао би у Бо-
тошу још три године болевати.“

Поносу = По-носу. 0

Баш је браца Макса
код очију слеп!
Казао му неко:
„да је врло леп“,
а он диго носић
као мачка — — ногу!
Јуче неко каза:
да ножице лепше
још видио није,
а брацикин брчић
(т. ј што ће бити)
ено већ се смије;
па да му се ноге
много боље виде
погледај те чуда!
На вулма иде!!!

Др. Казбулбуц.

Анта и Панта.

Анта: Ама, да знаш Панто, што ја знам, зацело би скакао све у вретен од весеља! Замисли само, шта сам ти се ноћас досетио.

Панта: Бре, реци већ једном, видиш да сам зинуо као сом.

Анта: Пронашао сам једно сигурно сретство (сигурније него многи „сигурни“ лекови), са којим се може свако јело, а нарочито пасуљ или купус, ваљано замастити а да не утрошиш ни зере масти.

Панта: Ако је то истина, овда си ти боме паметан човек, слава ти не вали; а сиротиња ће те благосиљати, јер многи неби јео „постан“ пасуљ, да маст није тако скупа. Реци: како је то могуће?

Анта: Врло лако! У место оке масти узми само две киле лепе — сланине, вури у лонац па да видиш . . .

Панта: Однос те роми баба, па те пржио и без масти и без сланине, хуло једна; Тако ме преварати!!

Др. Казбулбуц.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА

ЉУБОМИРА П. НЕНАДОВИЋА

једанаест књига

могу се добити у штампарији А. Пајевића
најнижом ценом за 3 ф. 50 новч.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Покварен стомак

(кад нема апетита, рђаво варење, ка мора љутина) кад је спора промена материјд и код последица тога (затвор, ветрови, главобоља, мигрена, шуљеви) лечи се Липмановим карлсбаерским кипећим прашком (Lippmann's Karlsbader Brausepulver), наше најбоље домаће средство. Добива се у кутијама по 60 новч. и 2 фор. у апотекама.

2-3

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Алесанд. пл. Новача лекарника у Вел. Бечкерену.

Особито се препоручује код сифилитични бо. всти и код последица истих, проузрочене занемарењем, надаље код шкрофула, особито у они случајеви где се отоци жлезда и старе тирофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реуматички болести, живаца, болести на кожи, тешко зараснујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одевљању, жутици, грчеви у материци, отоку цигрице и слезине. Да успех имаде нужно је 4--5 боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

Главна стовариште А. пл. КОВАЧА, лекарна код „Спаситеља“ у Вел. Бечкерену.

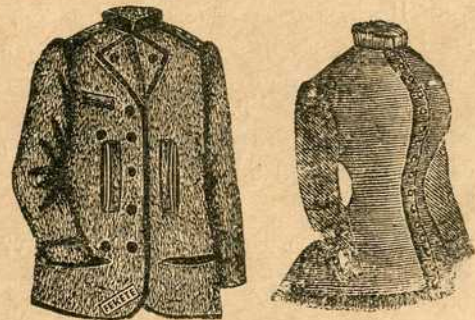
ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл. (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драскови; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Њорђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовањи, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барчаи. Темишвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулифај. Х.-М.-Вашархељ: К. Бернатски. Печу: Кол. Гебел. Праг: Б. Франгер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнек. Сатмар: Ј. Босин. Кашау: Ф. Корлат. Пожун: Венделин Хајм. Ђур: Ото Петри 6-10.

Само

1 ф. 80 н.

Влага, хладноћа!
не шкоди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вуњени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најнужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пенељастих, мрких, мелирених, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуње
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у топлоту
зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошље обим прсију. — Разашиланье са надлатом обавља само:

Ј. ФЕКЕТЕ, Kleider-Versendung,
Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

8-12